

1885.

EDVARD GRIEG

giver

Mandag d. 23. November Kl. 8

med velvillig Assistance af

Fru Nina Grieg, Hr. kgl. Kammersanger N. J. Simonsen, Hr. kgl. Kapelmusikus
Robert Hansen, Hr. Otto Malling og Medlemmer af Studentersangforeningen

KONCERT

i

KASINOS MINDRE SAL.

Program.

(Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg).

1. SONATE for Piano og Violoncel (Op. 36, A-moll). a) Allegro agitato. b) Andante molto tranquillo. c) Finale, Allegro molto e marcato.
(Hr. Robert Hansen og Komponisten).
2. ROMANCER: a) Fra Monte pincio. b) Et Håb. (Fru Nina Grieg).
3. — a) Gamle Mor. b) Gutten. c) Et Syn. (Hr. Kammersanger Simonsen).
4. NORSKE DANSE for Piano til 4 Hænder (Op. 35). a) Allegro marcato. b) Allegretto con grazia. c) Allegro alla Marcia. d) Allegro con brio.
(Hr. Otto Malling og Komponisten).
5. NORSKE FOLKEVISER for Baryton-Solo og mindre Kor. a) Jeg lagde mig så sildig. b) Kvålns Halling. (Hr. Simonsen og Medlemmer af Studentersangforeningen).
6. ROMANCER: a) Jeg elsker dig. b) Jeg giver mit Digt til Våren. c) Godmorgen
(Fru Nina Grieg).

Koncertflygel fra Hofpianofabrikant HORNING & MÖLLERS Fabrik.

Fra Monte Pincio.

(Bjørnson).

Aftenen kommer, Solen står rød,
farvende Stråler i Rummet henskylle
Lyslængslens Glans i uendelig Fylde,
Fjeldet forklares som Åsyn i Død.
Kuplerne gløde, men længere borte
Tågen langs Markernes blålige Sorte
vugger opover som Glæmselen før,
over hin Dal dækker tusind Års Slør.

Aftenen, hvor rød og varm,
blusser af Folkelarm,
glødende Hornmusik,
Blomster og brune Blik.

Tankerne stræber i Farver og Toner
trofast mod det, som forsoner.

Stille det bliver, end dunklere blå,
Himmelen våger og venter opunder
Fortid, som blunder, og Fremtid, som stunder,
usikre Blus i det rugende Grå.
Men det vil samle sig, Roma fremstige
lystændt en Nat for Italiens Rige,
Klokkerne kime, Kanonerne slå,
Minderne flamme på Fremtidens Blå.

Yndig om Håb og Tro,
op mod nygifte To
jubler en Sanger til
Cithar og Fløtespil.

Stærkere Længsler få barnesød Hvile,
mindre tør vågne og smile.

Et Håb.

(John Paulsen).

Jeg kunde juble for alle Vinde
min Glæde ud! Vil man den forstå?
Nei, bedst jeg varsomt den lukker inde
her hos mig selv i mit Hjertes Vrå.

Mit Hjerter brænder, det bæver, banker
i Taktten, o, til en Jubelsang!
Mit Hoved gløder af Vårens Tanker,
Hvor vild og lystelig deres Gang!

Foran mit Øre det bruser, sjunger
som Tonerne fra et Englekor.
Med tusind sladrende, søde Tunger
det røber mig, hvad i Fremtid bor.

Ak, tør jeg tro det! Jeg vil så gerne.
Hvor Håbet flammer og kaster Skin!
Ud fra det tause, det dunkle Fjerne
en Stjerne stråler — og det er min!

Gamle Mor.

(Efter Vinje).

Du gamle Mor i Hytte lav,
du sveder Trældoms Blod,
men hjertevarm, skjøndt nær din Grav,
og du min stærke Arm mig gav
og dette vilde Mod.

Du torred Tårer af min Kind
 så mangen Herrens Gang,
 og kyssed mig som Gutten din
 og blæste mig i Barmen ind
 min seierfulde Sang.

Og gamle du, du gav til mig
 min bløde Hjerterod,
 og derfor må jeg elske dig,
 hvorhelst jeg vanker på min Vei,
 om end på vildsom Fod.

Gutten.

(Efter Vinje).

Du farer vide, du blir træt,
 og Foden sår.
 Du græder, så du tårevæd't
 dit Leie får.
 Med dette Salt du vaskes ud,
 til ren og skær
 er tvættet af den hvasse Lud
 din Livsens Færd.

Da ved du, hvad det sige vil,
 i Døden ned
 at sænke, hvad din Hu stod til
 i Kjærlighed.
 Det Grønne visned for din Fod,
 hver Blomst blev Hø.
 Det Mindste var: hun dig forlod,
 din Ungdomsmø.

Dersom du ikke sveget var
 så mangen Gang,
 du Elskov aldrig sunget har
 med rette Klang.
 Kun døbt i Sorgens bitre Ve
 du ånder frit,
 først da du kan tilfulde se
 omkring dig vidt.

Et Syn.

(Efter Vinje).

En Gjente jeg så,
 med Øine så blå,
 det var, som skulde jeg det drømme.
 Med Jubel og Lyst
 da fyldtes mit Bryst:
 jeg aldrig det kommer at glemme.

Som naglet jeg stod
 og rødmed som Blod,
 det var, som klang der Toner ømme;
 jeg så hende der,
 jeg ser hende her,
 jeg ser hende bedst dog i Drømme.

Den snehvide Arm,
 den svulmende Barm,
 og Ilden i Blikket, det klare:
 ja, Alt står endnu
 som brændt i min Hu:
 jeg kan det med Ord ei forklare.

Jeg stirrer derpå,
 men kan det ei nå.
 De Øieblikke, ak! hvor korte!

Så lys og så klar
som Solskin hun var,
men borte og borte og borte!

Jeg lagde mig på sildig.

Jeg lagde mig så sildig alt sent om en Kvæld,
jeg vidste ingen Kvide til at have;
så kom der da Bud ifra Kjæresten min,
jeg måtte til hende vel fare. —
Ingen har man elsket over hende.

Hvælins Halling.

Suttam, sudelita luttam, luttam etc. etc.

Jeg elsker Dig!

(H. C. Andersen).

Min Tankes Tanke ene du er vorden,
du er mit Hjertes første Kjærlighed,
jeg elsker dig som Ingen her på Jorden,
jeg elsker dig i Tid og Evighed!

Jeg giver mit Digt til Væren.

(Bjørnson).

Jeg giver mit Digt til Væren,
skjønt endnu den ei er bæren,
jeg giver mit Digt til Væren
som Længsler til Længsler lagt.
Så slutter de to en Pagt:
At lokke på Sol med Liste,
så Vinteren Nød må friste,
at slippe et Kor af Bække,
så Sangen ham må forskrække,
at jage ham ud af Luften
med idelig Blomsterduften, —
jeg giver mit Digt til Væren!

Godmorgen.

(Bjørnson).

Dagen er oppe, Glæden er tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
over de glødende Fjelde
Lyskongens Hærskarer tjelde:
»Oppe, oppe«, Fugl i Lund,
»oppe, oppe«, Barnemund,
oppe mit Håb med Solen!

---

2. og sidste Koncert

finder Sted i **Kasinos mindre Sal** Fredag d. 27. Nov. Kl. 8.
Billetter faas i Wilhelm Hansens Musikhandel.